

עם קריאה ראשונה

בתי-הזה; אך אחת אני יודע, כי שירת-
האהבה היא תוכן שירתה הנאמן ביר-
תר של כל משוררת ראויה לשמה. אשר
לחרוזים המובאים, דבר-מה משירת
האשה מתגלית בהם, על אף היותם
רחוקים מן השלמות הפיוטית.

עמנואל בן-גוריון

לאה בת-חורין: מול הים. שירים.
תל-אביב, תש"ב.

כל קורא ההי עם ספרותו — נפשו
מסתוקסת ליצירות מהלכות, טבעות
זהב. בשרשרת-זהב; ויש להודות, כי
אמנם כאלו ניתנות לנו, וגם לעתים
קרובות יותר מאשר יאושנו יטנו לחי-
שוב. אבל אנו נכונים גם לברך על גי-
צנים, על שאיפה מקודית ועל רגש
מקודי המתבטאים בנסיונו של מתחיל.
לתוך נאד הדמעות נאסוף גם את אנלי
בן-יומו; גם אלה אינם נשפכים בכדי,
ונכונותנו להקשיב רבה, אם בתי-האדם,
אשר הטבע כאילו פקד עליה להיות
לפנינו נוזיה נאלמה, מתעוררת ומדברת
שיר.

על מחזור שיריה של לאה בת-חורין
אנו יכול רק להעיד, שמצאתי בו רענ-
נות החכמה ויושר ההרגשה; אולם
שתיהן אינן מתאהדות כאן אלא לשי-
רה העומדת עדיין על סף הספרות. הדר
הבדידות של המתנזרת למען הכשר
עצמה להפקידה בחברה אינו דומה,
לכאורה, לתאהעזובה של המנוגפת
בזירת החיים; אולם אתה, שניתן לך
להציץ דרך אשנב הפיוט לתוך עלית
הקיד, הרגיש עצמך המיד גם נאשם
וגם אשם. אך החיים מאיימים אף מור-
מינים להתמודדות כוחות; ועוזם המה
רד והמושך באחת מישול לנבירות הט
בע, "נכספתי בלהט / הצות את מי-
מיד, / ימ'בוסף ענק ובהול".

המדריכה לפעוטות — בפני ילדה
נקיית-כפיים היא הופכת עצמה שוב
לילדה; ואולם בפני האם, אשר רבות
סבלה, מתעוררת בה התשוקה להיות
שוות-זפיות אתה, שוות יגונים ומדי-
רות. מידה יתרה של בנדות אנו מדי-
גישים במעמד אתה, כעמד הנסיון הי
שר; ואל לבנו מדברת אותה הענות
הנאה, המודה גלוית-נפש על הפץ הקרי-
בן להישרה, אם אך הכהן לא יכבוד
בהעודתו: "ומנמת הפלתי אז היות
אסיפה, / מדופה בין שיניך, אך אלינא
נדופה!"

אינני יודע אם יצדקו אלה שמצויר
נים את האהבה כתוכן הייה היחיד של